

Kálvária, kereszthalál és feltámadás

Amikor Tünde belépett Pilátus irodájába, ahova már előzőleg bejelentkezett, érezte, hogy baj lesz, hiszen a titkárnő várta, nem maga Pilátus, aki arra hivatkozott, hogy sajnos várnia kell a helytartóra.

– Legyen nyugodt, hamarosan jönni fog Pilátus, csak várjon türelmesen – tájékoztatta a titkárnő, aki kedves volt hozzá, elbeszélgetett vele, de ő sem tudta megmondani, mikor érkezik meg az elfoglalt Pilátus.

A helytartó rezidenciája fényűző volt, ki tudja, hogy mi célból, de látni lehetett a helyiségen, hogy sok pénzt költöttek rá, hogy látszódjon, nem mindennapi irodáról van szó. Aztán betopant az irodájába Pilátus, aki meglehetősen zaklatott állapotban volt, feszült a dühtől. Tündének úgy tűnt, hogy már előtte felhergelte magát, mint ahogy a politikusok szokták magukat felhergelni, ha van rá valami okuk, ha meg nincsen, akkor pedig kitalálják. Tünde várakozó helyzetben tartotta magát, hiszen ő akart ide jönni, most minek háborogjon. Pilátus közelebb lépett hozzá, és az asztalon belelapozott a tanulmányköteteibe, amelyeket azért tett oda, hogy könnyebben mutassa be a koncepcióját. Később arra is rádöbent, hogy ez is felesleges volt, hiszen Pilátus már előzőleg eldöntötte, hogy csak azért sem akarja őt meghallgatni. A lapozgatás még ingerültebbé tette Pilátust, aki ezt is megszokott pózként cselekedte, hiszen ő a helytartó, és azt csinál, amit akar. Ki is mondaná meg neki, mi a jó és mi a rossz cselekvés? Ő korlátlan és öntörvényű. Ő a 21. században él, amikor okos telefonokkal hálózunk be a világot, vagy a világ minket.

– Mi az igazság? – kérdezte Pilátus izgatottan Tündétől.

– Az én igazságaim a könyveimben rejlenek, leírtam őket. Időre van szükségem, hogy ismerhessem. Ez alapján szeretnék dolgozni, értékeket teremteni a helytartó birodalmában, ahol születtem – válaszolta Tünde.

– A te világod nem illik bele a mi világunkba. Mit is akarsz tőlünk? Itt már kihalóban van a magyarság, porladozik, nem kell őket feltámasztani a poraikból. Egyébként is porból lettél, porrá válsz. Nem kellene itt magyar gyűjtemények, nincsen, aki olvassa őket – folytatta a mondani-valóját Pilátus.

– Felesleges itt megváltani a világot, mi megváltás nélkül is jól megvagyunk – bontotta ki a gondolatait Pilátus.

– Minek itt a prófécia? Nem értjük mi ezt. Miért is erőlteted ránk? – folytatta Pilátus, s még levegőt sem vett, annyira izgalmasnak tartotta a beszélgetést, amelyben csak ő beszélt, szokása szerint.

– Mi mást akarunk, itt és most élni, jól élni és nem a keresztfán. Minek az evangélium? Csak megzavarja a gondolatainkat. Ki akar napokig szenvedni a keresztfán, a Golgotán? Ki volna ilyen hülye, s a két lator is csak kinevetne. Ez a világ nem a te oldaladon áll – fejezete be a beszédét Pilátus, a procuratori rangú helytartó.

Tünde nem jutott szóhoz, felállt és némán távozott. Elkezdte járni a kálvária útját. A feltámadása is késni fog, de ahhoz, hogy feltámadjon, előtte meg kellene halnia. Kint az utcán nagyot sóhajtott, és rossz döntésnek vélte a találkozást Pilátussal, habár a rómaiak idején még a néppel is szembesülnie kellett volna. Ezen az utcán egy holt lélekkel sem találkozott szerencséjére.

„Pilátus pedig látván, hogy semmi sem használ, hanem még nagyobb háborúság támad, vizet vévén, megmosá kezeit a sokaság előtt, mondván: Ártatlan vagyok ez igaz embernek vételétől; ti lássátok!” – a Biblia szerint...

Bugyács Sándor rajza